

HET CASINO-VARIÉTÉ**EEN TEMPEL VAN VERMAAK OP DE COOLSINGEL, 1898-1933**

(door Herman Romer)

Er is een tijd geweest dat de kermis voor de arbeidersklasse van grote betekenis was. Naar dat hoogtepunt, startend op de tweede zaterdag in augustus, keken de Rotterdammers maandenlang uit. Elk jaar serveerde die kermis een explosief vermaak, dat als een lawine over de stad trok en, met een sterke concentratie op het Veemarktterrein, naar alle kanten uitwaaiende. Op de weg erheen probeerden al vogels van diverse pluimage een graantje mee te pikken: hardlopers en duikelaars, bellenmannen en berenleiders, straatacrobaten en muzikanten.

In die augustustijd speelden zich in de hele stad zowel speciale voorstellingen af, als zang en dans. Behalve op straat, vierde men toen ook in theaters, concertzalen en café-chantants de jaarlijkse kermis. De kermis in haar huidige vorm van een lunapark is dus een slap aftreksel van het spektakel, dat in 1908 door de gemeenteraad werd afgeschaft.

Variété-artiesten moesten tijdens dat vroegere kermisfeest meermalen 18 uur per dag in dikwijls obscure ruimten, getooid met de naam café-chantant, voor een schamel inkomen ploeteren. Onder een sluier van tabaksrook en omgeven door de zware geur van alcoholica, zwoegde zo'n gezelschap door op een doorgaans wrak toneeltje. Voor en na hun nummer moesten de opgetuigde vrouwen onder de artiesten als smakelijk ogende requisieten al die tijd op de Bühne zitten. Rondgang onder het publiek met een centenbakje was jarenlang de enige inkomstenbron.

Op een dag had een zekere Samuel Soesman een kermislied geproduceerd dat geweldig insloeg. Het had als terugkerende regel 'Laat ze zwaaïen, pierewaaiën', niet een sieraad van fijnzinnigheid, maar de lichte muze kende toen bij ons nog weinig opwaartse druk. Dat succes stelde hem in staat, op de kermis een houten tent te verwerven waar 1500 mensen in konden.

Misschien kun je het leveren van vermaak, om mensen even hun sores te doen vergeten, als een bijzondere vorm van maatschappelijk werk zien. Stellig vormden de bezoekers, meestal uit de arbeidersklasse, die het vermaak van Soesman bezochten, dan ook een dankbaar publiek. Voor hen was het een vlucht uit het vaak rauwe bestaan met zijn langdurige arbeid.

Gestart als een zogenaamde komiek-zanger, vormde de musicus Soesman na zijn huwelijk een duettistenpaar met zijn eega. Zijn ambities reikten echter hoger: hij wilde directeur van een eigen theater worden. Nadat hij eerst een lokaaltje aan de Kipstraat geëxploiteerd had, week hij uit naar de Bagijnenstraat, voor 14 mei 1940 een gleuf tussen de Delftsevaart en het Grotekerkplein. Daar stichtte hij, in de schaduw van de Sint-Laurenskerk, in 1880 zijn Salon des Variétés.

In dat café-chantant, plaats biedend aan driehonderd mensen, werden enkel op zaterdag en zondag, en op feestdagen, voorstellingen gegeven. Sommige bezoekers

oordeelden later dat het vermaak er van ietwat twijfelachtig allooi was, maar in de café-chantants ging het toen vooral om de drankconsumptie.

De Bagijnenstraat was destijds een smalle straat met puntgevels en pothuizen, en een centrum van nachtvlinders. Het was een buurt waar de armoede regeerde. Behalve het café-chantant, een likeurstokerij en een bank van lening, waren er tapperijen, logementen, slagerijen, en kruideniers- en zuivelzaakjes.

Maar Soesmans blik reikte verder dan de Bagijnenstraat. Zijn droom was op de Coolsingel een music-hall van allure te scheppen. Aan hem heeft de stad dan ook lange tijd een prachtig volkstheater te danken gehad: het Casino-Variété.

Het was een knappe prestatie, die sprong van Soesman van de Bagijnenstraat naar de Coolsingel. Omstreeks 1900 ging de Coolsingel gaandeweg van gezicht veranderen, om uit te groeien tot een middelpunt van vermaak.

In die dagen was de singel nog niet gedempt en was de westkant - de oostkant heette toen Coolvest - een rustige wandelweg, voornamelijk bebouwd met eemanswinkels en woonhuizen. Toch was er aan die westkant al behoorlijk wat aanbod van amusement. Behalve het Casino-Variété van Soesman, had je er onder de naam Tivoli een schouwburg, café-restaurant en wintertuin, en Allard had er het café-restaurant met zijn overdekte warande. Dicht bij de 20ste eeuw huisde er ook het Flora-Variété.

In het najaar van 1903 opende Frans Goeman in de wintertuin van Tivoli op de Coolsingel de eerste permanente bioscoop in Nederland, en nog voor de Eerste Wereldoorlog openden er enige andere bioscopen hun deuren. Verder bevond zich omstreeks 1915 het cabaret Metropole van Henri Theunisse aan die westzijde. Na de eerste wereldbrand, en de demping van de singel, bloeide er in de cafés muzikaal vertier op, en kwamen er op den duur ook terrassen aan de westzijde.

In Rotterdam klopte toen het hart van de kleinkunst. Het was de glanstijd van het variété, dat stormenderhand de wereld veroverde, en zowel in grote als kleine theaters onderdak vond. In 1910 bijvoorbeeld woonden van de 192 variété-artiesten er 55 in Amsterdam, eenzelfde aantal elders in het land, terwijl er 82 in Rotterdam hun onderdak hadden. Aanzienlijk meer dus dan in de hoofdstad. Die sterke concentratie in Rotterdam kwam doordat op één na alle reisdirecteuren in onze stad waren gevestigd. Die tournee-organisators zwermde in de kermisdagen, die van april tot diep in oktober liepen, met een los-vast variétégezelschap de provincie in.

Natuurlijk had die concentratie van artiesten ook royale invloed op het stedelijk leven in Rotterdam. Pensions, cafés en agenten, transportbedrijven en biljetdrukkerijen, van alles had zich - gespecialiseerd - rond hen gegroepeerd.

Voor internationale artiesten was dit alles niet minder van belang. Met hun gezin trokken ze door heel Europa, en soms nog verder, van het ene pension naar het andere. Alles wat ze als artiest voor hun nummer nodig hadden, sleepten ze in koffers en kisten met zich mee. In die pensions heerste meestal een luidruchtige sfeer. Niet alleen was er een heksenketel van diverse talen, ook poogden sommige artiesten, zoals een zangeres, een muzikant of een jongleur, er nog te oefenen.

Terug naar Samuel Soesman (roepnaam Sam), wiens oog was gevallen op de ruimte van de vroegere Kleine Comedie, waarin toneel was gepresenteerd, en dat in nog eerdere dagen een manege was geweest. Nu huurde Soesman dat schouwburgje. En met een lening liet hij, na een ingrijpende verbouwing, de ruimte in 88 dagen omtoveren in een nieuwe gedaante: een tempel van vermaak voor variété. Dat luissterrijke theater verrees op de Coolsingel nabij de Aert van Nesstraat, ongeveer

tussen de huidige Fortis Bank (zeg maar Mees Pierson) en boekhandel De Slegte. Zo werd op 1 augustus 1898 het Casino-Variété geboren.

Zangers, woordartiesten en komieken vormden de kern van zijn programma's. Artiesten, wier talent op het gebied van de humor lag, stonden toen in betekenis vooraan. Verder zorgden het orkest, de zang- en dansnummers, de acrobaten en illusionisten voor een stevig metselwerk van het programma. Later zou het Casino ook ruimte bieden aan andere genres dan het variété, zoals revue, operette en toneel.

Maar er gebeurde méér. Twee maanden na de opening bracht Soesman al korte films als vast onderdeel van zijn variété-programma. Uniek was dat hij elke week bezoekers van zijn theater filmde, waardoor ze zichzelf later op het doek konden terugzien. Bovendien was Soesman er niet afkerig van om worstelwedstrijden in zijn programma te presenteren.

Hoewel het Casino overwegend een volkstheater was, kwam er ook een ander publiek, dat aan de voorkant op de Coolsingel naar binnenging. Het eenvoudige publiek, dat boven plaatsnam op de galerij, betrad het theater doorgaans aan de achterkant, in de Nieuwe Kerkstraat. In het theater traden veel artiesten op die vanaf Engeland op doorreis waren naar het Scala in Berlijn. Ertussendoor pakten ze dan een engagement in het Casino mee. Zelfs Charlie Chaplin zou er ooit opgetreden zijn. Zo kwamen er goede programma's met vooraanstaande artiesten tot

omslag van het pas verschenen boek over het Casino-Variété

stand. Het Casino-orkest, lange tijd gedirigeerd door Jacob Blazer, kende diverse klassiek geschoolde musici, die na hard studeren in een bioscoop- of variété-orkest belandden. Vaak was dat een van de schamele mogelijkheden om aan de kost te komen. Een van hen was Jules Zagwijn, later de oprichter van het Rotterdamsch Philharmonisch Orkest.

Casino-dirigent Jacob Blazer, populair ome Jaap geheten, was een man van imponerende allure. Vaak liep hij, evenals Sam Soesman, met een hoge hoed op voor het Casino op en neer. Voorts droeg hij elke dag een witte roos in zijn knoopsgat, terwijl hij zijn orkest dirigeerde met witte handschoenen aan. Hij was niet afkerig van grappenmakerij. Zo moet hij een jonge violist, een serieuze jongen, maar een tikje onnozel, eens peper in zijn instrument hebben gegooid. Met als gevolg dat de snaren vibreerden toen de violist begon te spelen, en hij alsmaar bleef niezen. Dus in de pauze vroeg Blazer hem of hij soms ziek was en naar huis wilde. Maar de man ontkende dat, waarop de dirigent de viool wilde zien.

Toen ome Jaap er een klein beetje aan geroken had, zei hij: 'Die ellendelingen hebben er peper in gestrooid. Ga naar het buffet, vraag een ketel met water, en spoel je viool even goed om. Nou, die jongen daarna in tranen, want alle lijm liet natuurlijk los. 'Dat lossen we op', zei ome Jaap, 'ik weet een timmermannetje, die goed kan reperaren.' Nu zat die man ook in het complot, dus die zette er heel groot blok onder. Toen was die jonge violist helemaal van de kaart. Maar het slot was dat hij een nieuwe viool kreeg. Want zo was ome Jaap wel.

De opening van de eerste variété-theaters, tegen het einde van 19de eeuw, had allereerst de kwaliteit van het gebodene bevorderd. Maar het publiek dat in het theater vermaak zocht, veranderde ook van samenstelling. Het variété-theater stond, door zijn indeling in rangen en standen, open voor iedereen.

In die andere sfeer toonden tal van vermaarde artiesten hun talenten in het Casino-Variété. Zo werd Louise Fleuron geroemd als 'la grande dame' van het Nederlandse variété. Speciaal in het begin van haar carrière werd ze een publieksliefeling.

Geen gering talent was ook Stella Fontaine, die als cabaretière beter de eigen tijd verstond. Ook kon ze uitstekend imiteren. In het begin vertolkte ze liedjes van de dichter-humorist Maurice Dumas, die zelf ook in het Casino optrad. Deze droogkomiek schreef en vertolkte liedjes die - vooral via zangexplosies op bruiloften en partijen - lang bekend zijn gebleven. Eén ervan is 'O, Japie is getrouwd', twee andere 'Was ik maar nooit getrouwd' en 'O, lieve Mathilde, als jij eens wist wat ik wilde'. Later schreef dichter-componist Dirk Witte liedjes van een fraaier gehalte voor Stella Fontaine.

De komiek Abraham de Winter, voorloper van Wim Kan, heeft als eerste de politiek in de schijnwerper geplaatst. Zijn conférence rondde hij doorgaans af met een liedje. Een andere artiest, Albert Bol, zong op de actualiteit afgestemde liedjes en droeg grappige monologen voor. Ook hij ging werk met politieke lading niet uit de weg. Heel bekend werd er ook Maupie Staal, die in zijn jeugd aan het Rodezand woonde. Samen met de latere revuekomiek Harry Boda zong hij in hun jonge jaren in cafés. Het was een kleurrijke familie, die van Staal. Maupie's zus Suze liep overdag achter de viswagen, en trad 's avonds op in Rotterdamse café-chantants, zoals Metropole en Karseboom. En de volgende dag verkocht ze weer vrolijk haar schelvis.

Bijzonder populair in lang vervlogen dagen was het duettistenpaar, meestal een echtpaar. Toch traden ook mannen als duettistenpaar op. Een voorbeeld daarvan was het duo Solser en Hesse, dat vaak in travestie op het toneel verscheen. Met

hun creatie van de dames Wip en Snip waren zij voorgangers van Willy Walden en Piet Muyselaar in hun rollen van Snip en Snap. Philip Soesman, de broer van de Casino-directeur, en Isodoor Zwaaf vormden een niet minder bekend duo.

Een geduchte reputatie genoot ook Chrétienni. Internationaal vermaard, had hij zijn sporen verdiend in het café-chantant, op de kermis, en in toneelstukken en operettes. Kwam hij eerst alleen voor het voetlicht, later trad hij samen op met Louissette. Dit duo werd ook in het buitenland een spraakmakende attractie. Weer later trad Louissette op met de tekstschrijver Armand Haagman; amusementskenner Alex de Haas vond haar destijds de grootste musical-ster van ons land.

Worstelen was rond 1900 een razend populaire sport, onder meer op kermissen, waar het publiek zich met de mannetjesputters mocht meten. Op oude foto's staren groepen worstelaars, meestal zwaarlijvige kolossen, ons aan met de blik geen grappen met hen uit te halen. Henk Bood, die later in de revues van Ter Hall vaak een vrouwenrol speelde, kon daarover meepraten. Als jonge en nog schriële kermisklant moest hij op de Veemarkt Joseph Kourimsky en Henri van Tol, krachtpatser van worstelaars, in hun nummer terzijde staan. Daar kwam hij niet altijd zonder kleerscheuren van af. Kourimsky bijvoorbeeld vond het heel gewoon, hem met één hand tussen het publiek te werpen.

Voor de Eerste Wereldoorlog werden in het Casino-Variété elk jaar zogenaamde internationale worstelwedstrijden gehouden. Een heel populaire Nederlandse kampioen was Dirk van den Berg, een slanke ex-bootwerker uit Rotterdam. Een tijdgenoot van hem was de vadsige Cornelis Posthuma, kastelein en logementhouder van de Schiedamsedijk. Hij was geen bekwaam worstelaar, maar gebruikte alleen zijn gewicht van ruim over de honderd kilo. Lag je onder hem, dan kwam je niet kwiek meer overeind.

Soms gingen de bezoekers geweldig te keer als hun favoriet bebloed omhoogkwam. Alleen had de tegenstander het bloed dan, in onderling overleg, heimelijk op de facie van de held gesmeerd. Het was kippenbloed.

Na de dood van Sam Soesman op 58-jarige leeftijd, nam in 1911 zijn broer Philip het theater over. Gingen de eerste jaren van zijn directeurschap de artiesten plezierig met elkaar om, dat veranderde toen de Eerste Wereldoorlog uitbrak. Toen holden de internationale artiesten naar hun consulaten, met maar één overheersende wens: als de bliksem terug naar hun eigen land.

Omdat de Rotterdammers de eerste tijd weinig trek hadden in theaterbezoek, besloot Soesman voorlopig slechts driemaal in de week een voorstelling te geven. Gelukkig werd de stemming in ons land na enige tijd wat meer ontspannen, waarna hij op de oude voet kon verdergaan. Van lieverlee slaagde hij er ook weer in, enige buitenlandse artiesten aan te trekken.

In de wereld van de kleinkunst was Nap de la Mar een naam om 'u' tegen te zeggen. Hij was een natuurtalent, ondanks zijn lichamelijk handicaps. Maar Nap was een volhouder, die tevens bouwde aan veelzijdigheid. Na enige jaren van doorsukelen, bood Sam Soesman hem de gelegenheid in zijn Casino op te treden. Hoewel Nap ook liedjes zong, ontwikkelde hij zich vooral in monologen, niet vrij van pikanterie.

Nap de la Mar en zijn levensgezellin Sien Klopper waren in 1907 van Amsterdam naar Rotterdam verhuisd. Hun dochter Fientje was toen elf jaar en zou later op de HBS voor meisjes in de Witte de Withstraat belanden. Daar lichtte ze, al grillig op 17-jarige leeftijd, kort voor het eindexamen haar hielen.

Intussen hadden haar ouders van alles gedaan, om haar het artistieke métier te

laten ontdekken. Zo stond ze in 1915 onder regie van Nap voor het eerst op de planken. Ze zong toen liedjes in het Casino-Variété, met Hakkie Davids aan de vleugel. In 1919 keerde ze met haar ouders naar Amsterdam terug.

Gaandeweg ontplooidde ze zich van Fientje tot Fien, en groeide haar karakter van luchthartigheid tot onevenwichtigheid. Ongeacht waaraan ze meewerkte, revue of cabaret, toneel of film, ze was vaak totaal onberekenbaar. Desondanks werd ze een weergaloze actrice. Haar stem, donker van aard, had dikwijls een spottende ondertoon. Ze werd door haar fenomenale vertolkingen een legende. In het najaar van 1940 bracht ze, in het cabaret van Martie Verdenius, buitengewoon ontroerend een tekst over het bombardement van Rotterdam. Daaruit dit fragment:

*De bakker brengt het brood van puin tot puin,
De postbode vergist zich in de straat,
De morgen en de middag groeien door
En in de kranten staat dat 't leven verder gaat.
Maar velen vragen zich slechts af: waarom?
Voor velen is de noodzaak om te leven niet meer nodig,
Het praten leidt hen af, maar 't denken maakt hen stom,
En alle vreugd en werk lijkt ver, en vreemd en overbodig.*

Fien de la Mar was de oude stad, waarin ze met haar talenten was opgekleekt, niet vergeten.

Het was op zondagmiddag 3 mei 1903 dat de 33-jarige Jacobus Hendrikus Speenhoff, met knikkende knieën, voor het eerst het podium beklom. Dat was in Tivoli op de Coolsingel, en het gehoor van deze slungelachtige man bestond uit zes journalisten en de portier.

Prompt sloeg hij het verkeerde akkoord aan op een valsgestemde gitaar. Bovendien beefde zijn stem van nervositeit. Toch werd die middag zijn reputatie met zijn opmerkelijke levensliedjes in één klap gevestigd. De volgende dag repten de kranten met geestdrift over zijn optreden. Hij was een van de eersten die dingen bij de naam noemde die anders in het verborgene bloeiden. Eigenlijk viel zijn genre buiten het gewone volksvermaak, stond het in die tijd op een hoger plan. Toch zou hij ook bij het doorsneepubliek een huizenhoge populariteit bereiken.

Zo'n hoogtepunt bereikte hij nadat hij met Nap de la Mar samen 'Het Vrije Toneel' was begonnen. In die periode greep de burgemeester van Helmond tijdens een optreden van het ensemble in. 'Voor Eer en Deugd', een vereniging van katholieke signatuur, had hem hiertoe aangespoord, omdat de gezongen en gesproken teksten in strijd met de goede zeden zouden zijn.

De burgervader had beter niet kunnen toeslaan. Allereerst zorgde Speenhoff er in 1906 voor, dat het incident smakelijk in de kranten werd opgediend. Voorts schreef Tony Schmitz de satirische sketch 'Zijne Edelachtbare', waarin de hypocrisie van de fatsoenridders aan de kaak werd gesteld. Het werd een persiflage op het optreden van de Amerikaanse danseres Isadora Duncan, van wie de mare ging dat ze onder haar Griekse gewaad alleen gekleed ging in haar vel. De fraai geboetseerde Sien de la Mar-Klopper speelde de rol van de danseres in een rose tricot, waarover een jurk van doorschijnende tule. Daarmee werd de suggestie gewekt, dat ze eronder niets aanhad. Een dorpsburgemeester werd in het stuk als een schuinsmarcheerder voorgesteld, een rol waarin Nap de la Mar er lustig op los improviseerde. Het stuk werd met royaal succes opgevoerd, zowel in het Casino als elders in het land.

Terugblikkend is het August Reyding geweest, die de eerste stoot gaf tot de groei

van de revue in Nederland. Maar de man die erop voortbouwde was Henri ter Hall, die al in 1894 met een kleine revue door het land reisde. Die revue was nog niet het uitgebreide spektakel, aangekleed met prachtige decors en kostuums, dat later zoveel bewondering zou oproepen. De premières dáárvan vonden plaats in Rotterdam, heel vaak in het Casino. De revue, een soort jaaroverzicht, bleef er twee maanden lang, en ging pas daarna naar Den Haag en Amsterdam.

Halverwege de jaren twintig ontmoette Ter Hall een fikse concurrent in de persoon van Louis Bouwmeester junior, genoemd naar zijn gelijknamige vader, de vermaarde toneelspeler. Bouwmeester jr. zocht het in een imponerend grootse vorm, waarvoor hij in het begin befaamde balletgroepen uit het buitenland aantrok. Was de revue van Ter Hall min of meer op Germaanse leest geschoeid, en wat trager van aard, die van Bouwmeester had meer de Franse stijl, zowel in smaak en zwier als in het tempo. In 1926 brak de concurrentiestrijd tussen het gezelschap van Bouwmeester en dat van Ter Hall in alle hevigheid los, maar eind 1928 gooide Ter Hall, mede gezien zijn hoge leeftijd, de handschoen in de ring.

Buziau, zijn voornaamste trekpleister, stapte daarna van Ter Hall over naar Bouwmeester. Buziau toonde in de revues alle facetten van zijn talent. Hij bespeelde er diverse instrumenten, en deed aan muzikale parodieën. Hij had een verbluffende mimiek, en een uitzonderlijke verbeeldingskracht. Hij was vooral een meester in het scheppen van humor, waarbij de eenzaamheid en het verdriet op de achtergrond schemerden. Uit zijn koker kwam bijvoorbeeld de monoloog over schoenneuzen tijdens de groeiende jodenvervolging in Duitsland. Zo zei hij, in zijn creatie van schoenmaker: 'Je hebt kromme neuzen, je hebt rechte neuzen, maar het komt aan op het binnenwerk!'

Ook leden van de Davids-familie hebben in het Casino een belangrijke rol gespeeld. Hakkie en Louis, Rika en Heintje, opgroeïend in het Zandstraatkwartier, kozen net als hun ouders voor het artiestenmétier. Hun ouders waren degelijke joodse mensen, die in die sloppenbuurt, deels doordeesemd van prostitutie en criminaliteit, er alles aan deden hun kinderen de weg te wijzen naar een eerlijk stuk brood. Geen eenvoudige opgave in een kwartier van kroegen en danshuizen, tingeltangels en bordelen, waarin volop valse romantiek werd geserveerd.

Zo ontwikkelde Hakkie Davids zich van pianist tot kapelmeester, en debuteerde zijn broer Louis al heel jong. Gedurende een aantal jaren vormde Louis met Rika, en later met Heintje, een duettistenpaar. 22 jaar oud, trouwde Louis met Betsy Kokernoot.

Na een Engels tournee geestelijk verdergegroeïd te zijn, droomde Louis ervan zijn métier te verdiepen. In Engeland had hij de begaafde Ierse liedjescomponiste Margie Morris leren kennen, met wie hij een verhouding kreeg. Ze zong in ons land haar liedjes in het Engels en soms in een grappig soort Nederlands, en begeleidde zichzelf aan een vleugel. In 1913 verkaste Louis met haar naar Amsterdam. Zijn tijdelijk samengaan met Margie Morris werd voor Davids van grote invloed op zijn verdere carrière.

Terug weer naar het Casino, waar 28 december 1921 geen gelukkige dag was voor Philip Soesman. Die dag moest hij de exploitatie wegens een extreme huurverhoging opgeven, waarna hij op de Kruiskade het theater Soesman begon.

Tot veler verrassing ging daarna Louis Davids het Casino exploiteren. Na restauratie werd het theater op 1 september 1922 heropend met de revue 'Bezuinigen alsjeblieft!'. Ook kwam er in het Casino een operette met de gevierde ster Beppe de Vries. Verder presenteerde Davids er 'De Jantjes', een stuk volkstoneel dat hij

samen met Herman Boubier had geschreven. Bij een feestelijke uitvoering vervulde Davids zelf de rol van dirigent van het orkest. In 1923 vestigde zich een toneelgezelschap van Louis Chrispijn sr. in het Casino. De stukken van dat ensemble waren gebaseerd op het Duitse expressionisme, maar vielen met een grote klap op de planken.

Toen dat toneel in het derde jaar van Davids als Casino-directeur een fiasco bleek, deed hij een noodgreep. Hij vormde een gezelschap en schreef samen met anderen de revue 'Coolsingel-Plaswijck', die geweldig aansloeg. Later verdween deze revue met de aangepaste naam 'Amsterdam wil dansen!' naar de hoofdstad. Daar was toen, net als in Rotterdam, de dansdrift geëxplodeerd. Moderne dansen als de charleston, de black blottom en de shimmy hielden danslustigen in een ijzeren greep.

In die sfeer keerde Philip Soesman in 1926 zijn theater aan de Kruiskade de rug toe, om na Louis Davids weer het directeurschap van het Casino op zich te nemen. In zijn theater werd in 1927 een verrassend goede revue op de planken gebracht: 'Hallo Parijs!', met als top-artiesten Louis Davids en Louisette. Daarin werde onder meer mensen bespot die alles prachtig vonden wat uit het buitenland kwam. Zo parodieerde Davids de Franse diva Mistinguett. Ook kroop hij in de huid van Cyrano de Bergerac als meneer Terneuzen.

In die tweede periode van Philip Soesman in het Casino werden niet alleen revues en operettes opgevoerd, maar ook de musical 'No, no, Nanette', kluchtspelen, en sprookjesoperettes voor kinderen. Het Rotterdamsch Operette-gezelschap van Johan Boskamp en Octave van Aerschot bijvoorbeeld verzorgde er diverse succesvolle voorstellingen.

Nadat het Rotterdamsch Operette-gezelschap er adieu had gezegd, werd binnen de muren van het Casino een nieuw operette-ensemble geformeerd, maar eind januari 1931 ging dat ter ziele. Andere gezelschappen en een revue konden evenmin nieuw leven inblazen. Tegen het einde van 1932 zakte het doek in het Casino daarvoor voor de laatste maal.

Achteraf zijn voor de neergang van het Casino een aantal oorzaken aan te wijzen. Om te beginnen had enige tijd eerder de geluidsfilm zijn intree gedaan, waardoor veel mensen voortaan liever naar de bioscoop gingen.

Laten we daarnaast de dansrage niet vergeten, die al een aantal jaren in Rotterdam woedde. Daardoor richtten velen ook hun schreden naar de dancings, zoals het vermaarde Pschorr van Dirk Reese aan de Coolsingel.

Verder speelde de opkomst van de radio met populaire amusementsprogramma's een rol. Naar Avro's 'Bonte Dinsdagavondtrein' luisterden de mensen in de latere jaren dertig met volle overgave.

Toch lijkt een andere oorzaak van de sluiting van het Casino van ingrijpender aard te zijn geweest. Bij hen die hun vermaak buitenshuis zochten, ging het doorgaans om mensen die soepel een entreeprijs konden opbrengen. Anderen, getroffen door de begin jaren dertig uitgebroken depressie, moesten nu echter elk dubbeltje omkeren. Met als gevolg dat bijvoorbeeld al in 1931 het schouwburgbezoek met 40% was afgenomen. Als typisch volkstheater moet ook het Casino hiervan de wrange vruchten hebben geplukt.

De teruglopende belangstelling voor theatervoorstellingen hamerde niet minder in op de arbeidskansen voor artiesten. Net als o.a. beroepsbeoefenaren ontstond onder hen een vreeswekkende werkeloosheid. De spoeling werd voor hen nog dunner, nadat Adolf Hitler in Duitsland de macht in handen had gekregen. Daardoor trokken grote groepen artiesten de grens over om in ons land emplooi te zoeken.

De tijdgeest openbaarde zich tenslotte helder in wat er met het Casino gebeurde.

Het City Concern van Bart Wilton nam het gebouw over van Philip Soesman, en liet er een nieuwe, moderne zaal bouwen. Na de verbouwing kwam hier in 1934 de bioscoop Lumière, een naam die - weliswaar op een andere plek - nog steeds bekendheid geniet.

De doem voor het Rotterdamse uitgaansleven had hiermee echter nog niet de finale bereikt. Zeven jaar na de sluiting van het Casino, ging door het Duitse bombardement de hele culturele infrastructuur van Rotterdam verloren.

De hier boven gepubliceerde tekst is een weergave van de lezing zoals Herman Romer deze heeft gehouden in het Gemeentearchief Rotterdam op 27 juni 2001, ter gelegenheid van de verschijning van zijn boek *'Casino-Variété, een tempel van vermaak op de Coolsingel'*, uitgeverij Europese Bibliotheek, Zaltbommel, ISBN 90 288 2685 8.

[red.]

AANTEKENINGEN BETREFFENDE DE FAMILIE SOESMAN / SUISMAN

(door Leo Gijswijt)

Het artikel van Romer te laten vergezellen van genealogische informatie stuitte op nogal onverwachte moeilijkheden. Ten eerste bleken Samuel en Philip in de Burgerlijke Stand niet ingeschreven te zijn als Soesman, maar als Suisman, en dankzij het *'Lexicon van Nederlandse Toneelspelers'* ¹⁾ kwam ik daar na enige tijd achter. Ten tweede was het onmogelijk om de genealogie Suisman in korte tijd verder op te voeren dan de hier vermelde generaties, want Moses Suisman, de vader van Samuel en Philip, bleek geboren te zijn te Hagen in Duitsland ²⁾.

Veel van de kinderen van Moses zullen waarschijnlijk op jonge leeftijd zijn overleden. Verder onderzoek in de BS van Rotterdam zal dit op eenvoudige wijze kunnen aantonen en tevens nog andere aanvullende informatie opleveren.

Fragment-genealogie

- I *Philippus Suisman*, overl. (vermoed. Amsterdam) na 1853, tr. vermoed. voor 1823 *Rachel Davids*, overl. na 1853.

Philippus, muzikant, en Rachel woonden in 1853 in Amsterdam.

Uit dit huwelijk ten minste een zoon:

1. *Moses Suisman*, geb. Hagen, Pruissen 2-1-1823, volgt II.

- II *Moses Suisman*, geb. Hagen, Pruissen 2-1-1823, overl. Rotterdam 13-4-1900, tr. Rotterdam 16-2-1853 *Mietje Blazer*, geb. Leeuwarden 12-7-1833, overl. Rotterdam 13-5-1918, dr. v. Samuel Blazer en Elizabeth van Gelder.

Moses was muzikant ten tijde van zijn huwelijk in 1853, hij erkende daarbij het een maand eerder geboren kind van Mietje Blazer, Samuel. Haar moeder was bij het huwelijk aanwezig, haar vader was reeds overleden. Op latere datum was Moses koopman te Rotterdam, het gezin woonde o.a. op de Coolvest 64. Vreemd genoeg werd een kind in de BS ingeschreven als Susman, Helena, zij bleef deze naam ook in haar verdere leven voeren³⁾ maar gebruikte wel de artiestennaam Soesman.

Uit dit huwelijk:

1. *Samuel Suisman* (erk.), geb. Rotterdam 7-1-1853, volgt IIIa.
2. *Anna Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 6)-1-1855.
3. *David Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 18)-5-1857.
4. *Elizabeth Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 17)-12-1858.

5. *Eduard Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 15)-4-1861.
6. *Philip Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 2)-11-1863.
7. *Kaatje Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 3)-2-1866.
8. *Rachel Suisman*, geb. Rotterdam (datum akte 8)-8-1868.
9. *Philippus Suisman*, geb. Rotterdam 5-5-1874, volgt IIIb.
10. *Helena Susman (Soesman)*, geb. Rotterdam 31-5-1877, overl. Amsterdam 31-5-1912, tr. Rotterdam 11-10-1899 *Israel (Ies) Zwaaf*.

IIIa *Samuel Suisman (Soesman)*, geb. Rotterdam 7-1-1853, overl. ald. 7-10-1911, tr. Rotterdam 18-10-1876 *Sophia de Haan*, geb. Leiden 27-1-1855, overl. Scheveningen 10-2-1926.

Muzikant, daarna komiek en zanger, vanaf 1898 directeur van het Casino Variété.

Uit dit huwelijk ten minste een dochter:

1. *Mietje Suisman*, geb. Rotterdam 11-9-1875, overl. ald. 20-11-1925, tr. [1] Rotterdam 28-11-1894 (*N.N.*) *Vieyra*; tr. [2] Rotterdam 20-6-1907 *Henri Cappel* (gesch. ald. 3-2-1922).

Uit het eerste huwelijk een zoon: Samuel Vieyra, geb. Rotterdam 8-7-1895;

uit het 2e huwelijk een dochter: Sophie Rachel Cappel, geb. Rotterdam 4-2-1917.

IIIb *Philippus Suisman (Soesman)*, geb. Rotterdam 5-5-1874, overl. Den Haag 3-6-1947, tr. Rotterdam 29-11-1899 *Fransje Blazer*, geb. Groningen 26-5-1877.

Op jonge leeftijd komiek, ging een compagnonschap aan met zijn zwager Ies Zwaaf, speelde o.a. in Ned.-Indië en Arnhem. Hij volgde in 1911 zijn broer Samuel op als directeur van het Casino Variété. Op 7-11-1935 verhuisde hij naar Den Haag.

Uit dit huwelijk ten minste een dochter:

1. *Marie Suisman*, geb. Rotterdam 18-9-1900, artieste.

Bronnen:

- 1) 'Acteurs- en Kleinkunstenaarslexicon: 3200 namen uit honderd jaar Nederlands toneel', Piet Hein Honig, Diepenveen 1984.
- 2) Gemeentearchief Rotterdam, BS, huwelijksakte 16 feb. 1853, Nr. A50.
- 3) Gemeentearchief Rotterdam, Gezinskaart Moses Suisman.

TENTOONSTELLING W. THOMASSEN, BURGEMEESTER VAN ROTTERDAM

(van de afdeling EPRO, Gemeentearchief Rotterdam)

Naar aanleiding van het overlijden van oud-burgemeester Willem Thomassen op zaterdag 16 juni jl. wijdt het Gemeentearchief Rotterdam een fototentoonstelling aan zijn ambtsperiode in Rotterdam. Thomassen, geboren op 3 oktober 1909, werd op 22 april 1965 geïnstalleerd en nam bijna tien jaar later, op 26 oktober 1974, afscheid van Rotterdam. Hij heeft in die periode veel voor de stad betekend.

Foto's schetsen een beeld van zijn burgemeesterschap, van de eerste vergadering van B&W tot de installatie van zijn opvolger André van der Louw. De portretten tonen een krachtige bestuurder en een gedreven man, maar ook een goede burger-vader. Hij was geliefd bij de inwoners van Rotterdam en kwam graag onder de mensen, al hield hij als vertegenwoordiger van een andere generatie meer afstand dan zijn opvolger.

(door S. Boef-van der Meulen)

In Dordrecht hebben ooit zo'n negentig molens gestaan. Er is er nu nog één, en die is maar op het nippertje gered. Hij draagt een naam die hem prachtig uitbeeldt: Kyck over den Dyck. Het is een van de hoogste stadkorenmolens van Nederland, en hij kijkt nog steeds over de Noordendijk en het land erachter. De molen heeft op de wind gedraaid tot 1932. Daarna nam een elektromotor de aandrijving voor het grootste deel over; de wieken raakten in verval.

Voor de molenaars werden de kosten te hoog. Sinds 1952 is de gemeente eigenaar van de molen, maar tot en grondige restauratie kwam het pas in 1999, toen bovengenoemde Stichting zich ervoor inzette. De molen is een halve meter opgetild, rechtgezet, hersteld, en opnieuw in bedrijf gesteld als korenmolen. Kosten: ruim 3 miljoen gulden.

Bij die gelegenheid verscheen een mooi boek van Gert van Engelen en Wim van Wijk: *'De Reus op de Dijk, de redding van Kyck over den Dyck, Dordrechts laatste molen'*, uitgegeven door de Stichting Molen Kyck over den Dyck in Dordrecht (2001). Er staan prachtige foto's in en veel informatie, maar het bijzondere is de opzet. De journalist Gert van Engelen heeft de historie, het heden en de toekomst van de molen geschetst door middel van een twintigtal interviews met mannen en vrouwen, die ieder op hun eigen wijze betrokken zijn bij de molen. Zo maken we kennis met de vrouw, die als laatste baby in de molen geboren is, met de laatste bewoonster, een gemeenteambtenaar, de penningmeester van de Stichting, de architect en de uitvoerder, maar ook met de voeghakker, de metseelaar, de nieuwe molenaar en de gepensioneerde bakker, die nu voor het malen van het meel gaat zorgen. Ieder heeft zijn eigen emotionele en zakelijke banden met de molen. Zo is de laatste bewoonster nog steeds boos dat zij de molen moest verlaten.

Voor genealogen is het aardig te weten dat het 81-jarige NGV-lid mevrouw M.J. Platt-de Kiewit uit Dordrecht, aan het woord wordt gelaten. Zij vertelt enthousiast over haar kennismaking met de genealogie, de verslavende werking die ervan uitgaat en de vreugde die vondsten in archieven kunnen opleveren. Zo ontdekte zij dat de molen, waar zij al jaren vlakbij woonde, door een voorvader van haar, Leendert Willemsen Kivit, was gebouwd, en dat hij tot 1820 in het bezit van diens familie bleef.

Over die eerste molenaars geeft een gevelsteen in de molen informatie:

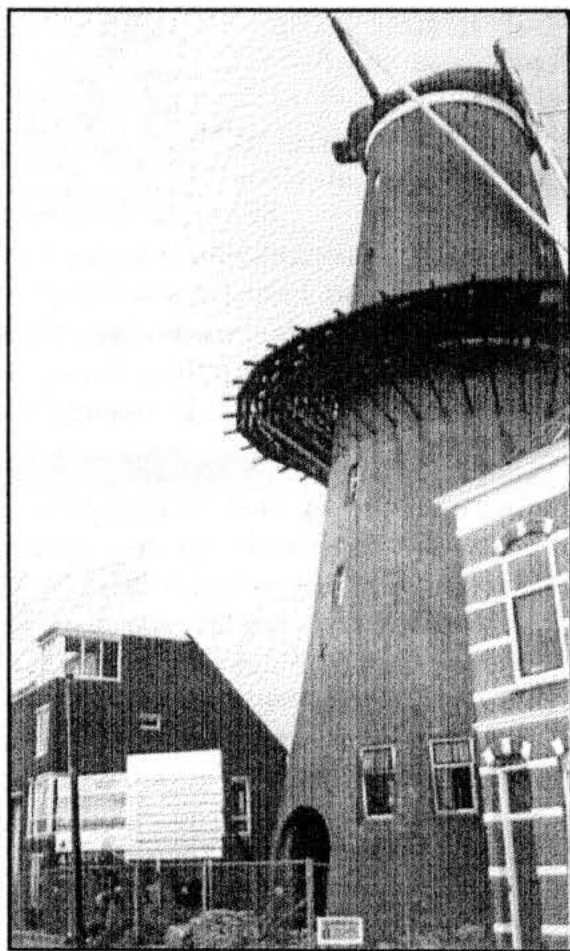

foto: S. Boef-van der Meulen

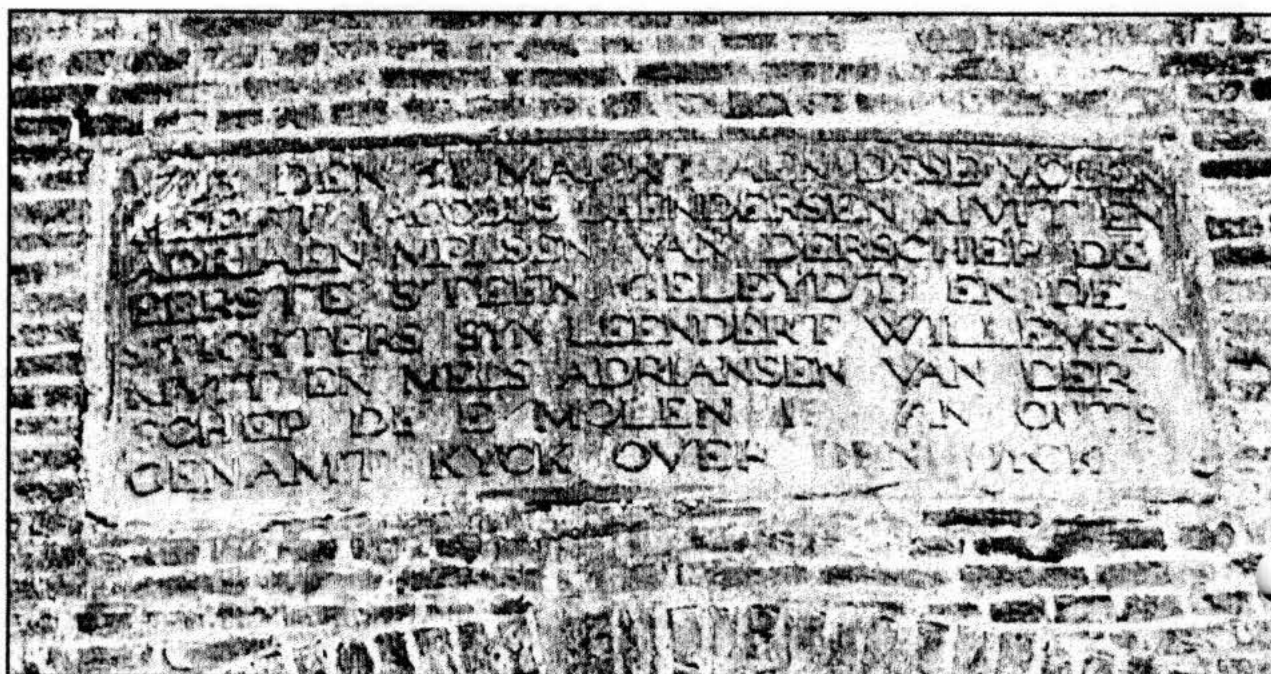

foto: S. Boef-van der Meulen

1713 DEN 31 MAERT AEN DESE MOLEN
HEEFT JACOBUS LEENDERSSEN KIVIT EN
ADRIAEN MELSEN VAN DERSCHEP DE
EERSTE STEEN GELEYDT EN DE
STICHTERS SYN LEENDERT WILLEMSSEN
KIVIT EN MELS ADRIANSEN VAN DER
SCHEP DESE MOLEN IS VAN OUTS
GENAMT KYCK OVER DEN DYCK

De beide eigenaren/molenaars lieten hun zoons dus de eerste steen leggen. Ik neem aan, dat Leendert Willemssen Kivit en Mels Adriaensen van der Schep ook door familiebanden verbonden waren, want Leendert was in 1684 getrouwd met Berbera Leenderts van der Schep, een jongedochter uit 's-Gravenmoer. Haar grootvader heette, net als de tweede molenstichter, Mels Aertsz Schep. Hij kwam uit Waspik.

Overigens kreeg ik deze gegevens een paar jaar geleden toegestuurd door mevrouw Platt, die reageerde op een summier kwartierstaat van mijn moeder Susanna Lugten, die ik in maart 1997 in '1340' publiceerde. Haar betovergrootmoeder Metje Lugten was een zuster van mijn voorvader Jan Lugten, en ik denk dat wij beiden kunnen zeggen, dat wij afstammelingen zijn van de beide molenaars van Kyck over den Dyck.

Ook voor niet-verwanten van de molenaars, maar wel geïnteresseerden in molens, Dordrecht en human history is het boek van Gert van Engelen en Wim van Wijk een aanrader. Het adres van de Stichting Molen Kyck over den Dyck is: Noordendijk 144, 3311 RR Dordrecht, en de prijs van het boek is f 39,50.

(door Roelof Vennik)

- Van Ganzeveer tot Informatiebeheer - de genealogie van Boschuijsen tot Boshuizen, door C. Boshuizen, Rotterdam 2001, 37 blz. en 15 aanv., eigen uitg.

Ons lid de heer C. Boshuizen verraste ons met een boekje over zijn familiegeschiedenis. Het betreft een genealogie die maar liefst 23 generaties bevat en aanvangt met Gerrit van Boschuijsen die leefde in de 14e eeuw. De Van Boschuijsens vervulden ambten in landsheerlijke en later in Staatse dienst. Ook namen telgen uit dit geslacht deel aan de stedelijke politiek, aanvankelijk te Leiden en later ook in Zierikzee.

De familie splitste zich in het begin van de 15e eeuw in drie takken, die van de kasteelheren Van Boschuijsen met nageslacht tot in de 17e eeuw, de tak Floris met nageslacht in Leiden, Amersfoort en Rotterdam en de tak Willem met nakomelingen in Brabant en de Groninger Ommelanden. Over het geslacht (van) Boshuizen is in de loop van de eeuwen veel gepubliceerd. De auteur heeft zich echter niet laten verleiden tot het toevoegen van deze gegevens teneinde de genealogie omvangrijker te maken. De oudste generaties zijn slechts als stamreeks weergegeven terwijl de latere generaties verder zijn uitgewerkt.

Het is een degelijk stuk werk waarmee ik de auteur graag feliciteer. Het geheel is keurig uitgevoerd met veel kleurkopieën. Ook zijn de bekende wapens Van Boschuijsen afgebeeld met de dragers ervan. Aan het einde van het boekje bevindt zich een historisch gedeelte met allerlei gebeurtenissen uit de tijd waarin deze familiegeschiedenis speelt. Dit is een bijzonder leuk idee; het geeft een beeld wat de voorouders daadwerkelijk kunnen hebben meegemaakt. De grote lijnen van de geschiedenis gingen immers aan de bevolking voorbij, zoals de gebeurtenissen op het dagelijk journaal eveneens aan ons voorbij gaan. Zo vermeldt de schrijver o.a. de staking van de Leidse lakenwevers en de builenpest van 1636.

Ik zocht vergeefs naar een namenindex, maar de auteur vertelde mij dat die in een volgende uitgave zeker zal worden toegevoegd. Het boekje is een echte aanrader voor hen die op zoek zijn naar de oorsprong van dit geslacht.

VAN ANDERE AFDELINGEN EN VERENIGINGEN

NGV Noord-Brabantse afdelingen:

zaterdag 27 oktober 2001: 16E BRABANTSE CONTACTDAG in restaurant Boerke Mutsaerts, Vijverlaan 2, Tilburg. Op deze dag zijn o.a. met stands aanwezig:

NGV-diensten en -afdelingen, Computergenealogie, Vlaamse zusterorganisaties, Brabantse archieven, genealogische en heemkundige werkgroepen, enz. De zaal is geopend van 10:00 tot 17:00, toegang bedraagt f 5,- aan de zaal.

NGV-Afd. West Noord-Brabant:

Het programma voor de najaarsbijeenkomsten van deze afdeling (adres Pelgrimskerk, Langendijk 50, Breda, aanvang 20:00 uur), luidt als volgt:

dinsdag 9 oktober 2001: VAN SCHOENENDOOS TOT FAMILIEARCHIEF, door mevr. Leny Kukler-van Gemert en mevr. Inge Raben-van der Meulen;

dinsdag 20 november 2001: COMPUTERAVOND.

[red.]

(door drs. K.M. Pompe)

Online zoeken naar voorouders via de doop-, trouw- en begraafgegevens in de Digitale Stamboom op internet en daarvan kopieën bestellen, dat kan nu al op <<http://www.stamboom.rotterdam.nl>> uit de volgende bestanden:

Delfshaven (171.700 personen)	periode
doop gereformeerd	1609-1612, 1633-1812
doop rooms- en oud katholiek	1672-1811
trouw gaarder en trouw gaarder Schoonderloo	1695-1811
trouw gereformeerd	1637-1792
gerechtstrouw en gerechtstrouw Schoonderloo	1646-1733, 1742-1801
begraven gaarder, register aangegeven lijken,	
begraven gaarder Schoonderloo en register	
aangegeven lijken Schoonderloo	1695-1811
begraven kerk	1726-1778
Rotterdam (390.692 personen)	periode
stadstrouw	1576-1811
trouw gereformeerd	1650-1803
trouw luthers	1729-1799

Welke uitbreidingen kunt u de komende tijd op de Digitale Stamboom verwachten en wanneer?

Rotterdam	periode	raadpleegbaar
doop gereformeerd	1617-1811	A-O: sept. 2001, P-Z: dec. 2001
doop rooms- en oud-katholiek	1615-1811	mei 2002
doop luthers	1604-1811	mei 2002
doop remonstrants	1604-1811	mei 2002
doop Schotse kerk	1604-1811	mei 2002
doop Waalse kerk	1604-1811	mei 2002
doop doopsgezind	1700-1830	mei 2002
Pernis	periode	raadpleegbaar
doop gereformeerd	1668-1811	sept. 2001
trouw gereformeerd	1669-1782	sept. 2001
trouw gaarder	1763-1806	sept. 2001
ambachtstrouw	1805-1811	sept. 2001
begraven kerk	1770-1811	sept. 2001
begraven gaarder	1763-1805	sept. 2001
Hoogvliet	periode	raadpleegbaar
doop gereformeerd	1655-1811	sept. 2001
ambachtstrouw	1798-1811	sept. 2001
trouw gaarder	1763-1805	sept. 2001
begraven gaarder	1763-1805	sept. 2001
begraven kerk	1723-1750, 1759, 1793-1822	sept. 2001

AGENDA AFDELINGSACTIVITEITEN

Alle leden van de NGV worden hierbij uitgenodigd tot het bijwonen van de bijeenkomsten van onze Afdeling. Toegang, koffie en thee zijn gratis en u kunt ook introducties meenemen. De volgende bijeenkomsten zullen plaats hebben in een zaal van **Restaurant Statenburcht**, Bentinckplein 1-4 te Rotterdam; bereikbaar met tramlijn 3 en buslijnen 33 en 39.

25 oktober 2001 – donderdag, 20:00 uur: **COMPUTERAVOND**. De heer F. Manche uit Amersfoort zal ons een demonstratie geven van het computerprogramma 'Pro-Gen' en daarbij vertellen wat de beste criteria kunnen zijn voor de keuze van een genealogisch programma. Ook zal hij ons informeren over genealogie op internet.

22 november 2001 – donderdag, 20:00 uur: **LEZING** door de heer Wolters met als onderwerp 'STAATSE MILITAIREN'. Bijna iedereen heeft wel een militair onder zijn voorouders, een van de moeilijkste beroepen voor genealogisch onderzoek. De heer Wolters zal ons in zijn voordracht uiteenzetten wat de mogelijkheden zijn voor onderzoek in diverse bronnen. Wij verzoeken u om eventuele vragen ongeveer 3 weken van te voren schriftelijk bij de secretaris in te dienen, zodat de heer Wolters zich daar op kan voorbereiden en hij dus een zo goed mogelijk antwoord kan geven.

Noteert u alvast de volgende data van het programma in voorjaar 2002:

22 januari 2002 – dinsdag, 20:00 uur: **CONTACTAVOND** in Rest. Statenburcht.

in februari 2002 – dinsdag, 20:00 uur: **AFDELINGSJAARVERGADERING EN CONTACTAVOND** in de Remonstrantse Kerk te Rotterdam.

21 maart 2002 – donderdag, 20:00 uur: **LEZING** door mevr. L. Aben-Nederpeld over 'VOOROUDERS IN DUITSLAND' in Dienstencentrum Stadspolders in Dordrecht.

23 april 2002 – dinsdag, 20:00 uur: **BESPREKING VAN DE COMPUTERPROGRAMMA'S GD/D90 EN GD/WIN** door dhr. J. Wissink in Rest. Statenburcht.

[het Afdelingsbestuur]

AFDELINGSLEDEN STELLEN ZICH VOOR

In deze rubriek kunnen alle nieuwe afdelingsleden zich nader voorstellen. Als u de gegevens over de stand van zaken in uw onderzoek beknopt instuurt, dan kunnen andere leden, die naar hetzelfde op zoek zijn of raad kunnen geven, met u contact opnemen. Stuur uw gegevens schriftelijk in aan: Redactie '1340', Leo Gijswijt, Postbus 25056, 3001 HB Rotterdam, e-mail <ngv_rotterdam@hotmail.com>.

Kooij zoektocht / Jobse (1340 van juni-juli 2001, p. 304)

Het volledige adres van ons afdelingslid mevr. Henny Jobse-Kooij luidt:

Van Vredenburglaan 27, 2661 HE Bergschenhoek, e-mail <hennyjobse@planet.nl>

Mighorst

Mijn naam is Carolus Josephus Florentius Remij Mighorst, ik ben geboren te Heerlen 14 mei 1922 en in Rotterdam in 1954 getrouwd met Catarina Maria Angenent.

Mijn vader was Pieter Willem Mighorst, geb. Rotterdam 13-5-1893, zn. v. Jan Mighorst en Clasina Maria Elizabeth Gaarman, hij was in Heerlen hoofdingenieur bij de Staatsmijnen. Mijn grootvader Jan Mighorst was een bekend kunstschilder te Rotterdam, o.a. bekend van zijn winterlandschappen, vooral bij de Kralingse plassen (een van deze schilderijen is in mijn bezit) en hij had een kunsthandel in de Mauritsstraat.

Ik kan zelf niet naar Rotterdam komen, omdat ik invalide ben en 79 jaar. Ik hoop daarom dat iemand mij kan helpen aan meer gegevens over mijn voorouders.

C.J.F.R. Mighorst. Nopperhof 203, 6071 WB Swalmen,

email: <c.mighorst@worldonline.nl> of <c.mighorst@veteranen.nl>

Ieder lid van de NGV krijgt in deze rubriek de gelegenheid vragen te stellen van allerlei genealogische of geschiedkundige aard m.b.t. de Afdeling Rotterdam en wijde omgeving. Omdat de redactie de behandeling van de vragen niet tot haar taak rekent, worden deze voorzien van naam en adres van de vraagsteller; antwoorden moet dus altijd direct naar de vraagsteller worden gezonden, maar kunnen desgewenst wel gepubliceerd worden. Vragen kunnen, uitsluitend schriftelijk, gericht worden aan: Redactie '1340', Leo Gijswijt, Postbus 25056, 3001 HB Rotterdam, e-mail <ngv_rotterdam@hotmail.com>.

270. VAN DER HOFF (HOEVEN) / KORTENBOUT

Pietertje Pieters den Beenk, geb. Zwartewaal, overl. ald. 23-3-1732, dr. v. Pieter Leenderts den Beenk en Ariaantje Joost, tr. [1] Zwartewaal 5-12-1688 Jan Willemsz van der Hoeve, molenaar te Rockanje, ged. Zuidland 8-11-1665, overl. Zwartewaal (jan. 1698), zn. v. Jan Willemsz van der Hoff (Hoeven) (van Claaswaal) en Trijntje Arentsdr (van Velgersdijk). Pietertje Pieters den Beenk, wede., otr./tr. [2] Schiedam/Zwartewaal 1-8-/23-8-1699 Jan Jansse Kortembout, j.m. van Schiedam (doop ald. niet gevonden), overl. Zwartewaal tussen aug. 1728 en 31-7-1729. Uit beide huwelijken werden 5 kinderen geboren (gegevens bij inzender bekend). Gevr.: ouders en voorouders van Jan Willemsz van der Hoff (Hoeven) en van Jan Jansse Kortembout.

*J.H. Schaap, Kloosplantsoen 685, 2985 SV Ridderkerk,
e-mail <j.h.schaap@rdplus.nl>*

271. VERKADE

Graag wil ik in contact komen met andere leden die ook de naam Verkade onderzoeken. Mijn gegevens zijn: Klaas Verkade, geb. Zwammerdam 1784, tr. Geertrui Bijkerk / Geertje Beijkerk. Uit dit huwelijk: Maarten, geb. Boskoop 1807; Willem, geb. Boskoop 1809.

Jolanda Verkade, Witte Klaver 61, 2481 CC Woubrugge

COLOFON

1340 is het jaar waarin op 7 juni aan Rotterdam stadsrechten werden verleend door graaf Willem IV; en uitgave van de Afdeling Rotterdam en Omstreken van de Nederlandse Genealogische Vereniging. Het blad verschijnt vier maal per jaar. Afdelingsleden ontvangen het blad kosteloos, overige leden van de NGV kunnen 1340 ontvangen indien zij 'bijkomend lid' worden van de afdeling. Een abonnement voor niet-leden bedraagt voor het jaar 2001: f 18,00 (€ 8,17), te voldoen op giro nr. 5246157 t.n.v. de penningmeester, dhr. E.J. van Rooij te Schiedam.

Het bestuur van de Afdeling is als volgt samengesteld:

Voorzitter:

R.K. Vennik, Burg. Van Slijpelaan 45, 3077 AD Rotterdam

Secretaris:

E.K. van Baalen, Platostraat 20, 3076 BN Rotterdam

2e Secretaris:

C. Richel-Hatersel Koning, Coppelstockstraat 2, 3132 XN Vlaardingen

Penningmeester en DIP-functionaris:

E.J. van Rooij, Bachplein 265, 3122 JC Schiedam

Leden:

L. Gijswijt, Postbus 25056, 3001 HB Rotterdam

J.C. Okkema, Stadhoudersweg 108-a, 3039 CK Rotterdam

Alg. e-mail adres: ngv_rotterdam@hotmail.com

Redactie 1340:

L. Gijswijt, Postbus 25056, 3001 HB Rotterdam

Verzending 1340:

C. Richel-Hatersel Koning, Coppelstockstraat 2, 3132 XN Vlaardingen

Afdelingsbibliothecaris:

(vacature)

NGV Contactdienst (CALS):

Ing. H.J. Vennik-Wagner, Burg. Van Slijpelaan 45, 3077 AD Rotterdam, tel. (010) 479 0668

e-mail: rkvennik@hetnet.nl

Computerzaken:

Ing. W.J.H.M. van de Laar
Fazantstraat 4, 2941 RB Lekkerkerk;

e-mail: wj.vandelaar@worldonline.nl

Lidmaatschap Nederlandse Genealogische Vereniging/Gens Nostra: NGV, Postbus 976, 1000 AZ Amsterdam

© 2001 overname van teksten slechts toegestaan met vermelding van bron en auteur.